

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/139/2015
Identifikačné číslo spisu:	7710209285
Dátum vydania rozhodnutia:	29.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7710209285.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ L., bývajúceho v M., 2/ L., bývajúcej v M. obaja zastúpení JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, proti žalovaným 1/ Obci Klokočov, so sídlom v Klokočove 65, zastúpenej JUDr. Ľubomírom Krompákom, advokátom so sídlom v Sobranciach, Michalovská 2, 2/ Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, so sídlom Bratislave, Námestie slobody 6, o ochranu osobnosti, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 7 C 14/2010, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 21. októbra 2014 sp. zn. 6 Co 81/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcom 1/ a 2/ nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Michalovce rozsudkom (v poradí druhým) z 30. októbra 2013 č.k. 7 C 14/2010-383 I. uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 5 000,- eur, II. uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni 2/ sumu 5 000,- eur, III. uložil žalovanej 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 4 000,- eur, IV. uložil žalovanej 2/ povinnosť zaplatiť žalobkyni 2/ sumu 4 000,- eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na samostatné rozhodnutie po právoplatnosti rozsudku vo veci samej. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že od roku 1991 (kedy žalobcovia oznámili nepovolenú stavbu svojho suseda L.) doposiaľ príslušnými úradmi a to Obvodným úradom životného prostredia, Okresným úradom životného prostredia a Obci M. nebolo vo veci právoplatne rozhodnuté, čím ich nečinnosťou došlo k nesprávnemu úradnému postupu ako jednému zo zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti za zásah do osobnostných práv žalobcov. Mal preukázané, že žalobcovia od roku 1991 doposiaľ trpia stavbu v ich susedstve, ktorá bola zrealizovaná bez stavebného povolenia a trpia stav, kedy sa nemohli domôcť nápravy na príslušných štátnych orgánoch, pričom tento stav ich každodenne negatívne psychicky zaťažuje a stres z tejto situácie sa prejavil u oboch žalobcov zdravotnými problémami. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy vychádzal zo závažnosti ujmy, ktorá bola spôsobená a

z dĺžky neoprávneného zásahu, ktorá spočívala v nečinnosti orgánov verejnej správy. Uviedol, že žalované 1/ a 2/ sú spoločne zodpovedné za prietahy, resp. za nečinnosť za obdobie rokov 2005 až 2012 a žalovaná 1/ je sama zodpovedná za nečinnosť od roku 2006 doposiaľ. Zodpovednosť žalovanej 2/ mal danú tým, že v čase ohlásenia nepovolenej stavby bolo Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky ústredným orgánom štátnej správy pre stavebný poriadok a územné plánovanie a v zmysle § 117 zákona č. 50/1996 Zb. bol stavebným úradom obvodný úrad životného prostredia do 31. augusta 1997 a do 31. decembra 2002 bola spolu s obvodným úradom životného prostredia stavebným úradom na úseku drobných stavieb aj obec v zmysle § 55 ods. 2 písm. a/ Stavebného zákona.

Na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 21. októbra 2014 sp. zn. 6 Co 81/2014 potvrdil rozsudok vo výroku o povinnosti žalovaných 1/ a 2/ zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 5 000,- eur tak, že každá zo žalovaných po 2 500,- eur, žalobkyni 2/ sumu 5 000,- eur tak, že každá zo žalovaných po 2 500,- eur a potvrdil rozsudok vo výroku o povinnosti žalovanej 1/ zaplatiť žalobcom po 4 000,- eur každému z nich. Zhodne so súdom prvého stupňa konštatoval, že boli splnené predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovaných za zásah do práva žalobcov na súkromie, keď neoprávnený zásah spočíval v nesprávnom úradnom postupe žalovanej 1/ ako aj orgánov verejnej moci na úseku stavebného konania. Mal preukázanú aj existenciu nemajetkovej ujmy, ktorá sa prejavila u žalobcov v zhoršení ich zdravotného stavu, ako aj príčinnú súvislosť medzi neoprávneným zásahom a vznikom ujmy. Uviedol, že neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti je konanie, ktoré zasahuje do práv chránených ustanovením § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka za predpokladu, že zásah je v rozpore s právami, prípadne i povinnosťami pôvodcu zásahu, ktoré sú stanovené právnym poriadkom a konaním v rozpore so zákonom je aj nesprávny úradný postup orgánov verejnej moci, za ktorý sa považuje aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie. Nesprávny úradný postup bol neoprávneným zásahom, ktorý bol spôsobilý privodiť ujmu na osobnostných právach fyzickej osoby žalobcov a zasiahol do ich práva na súkromie. K námietke žalovanej 2/ k nedostatku jej pasívnej legitímácie uviedol, že v období do 1. januára 2003 sa nesprávneho úradného postupu v stavebnom konaní dopustili orgány štátnej správy - Obvodný úrad životného prostredia Michalovce, neskôr Okresný úrad Michalovce, odbor životného prostredia a preto za nečinnosť týchto štátnych orgánov a teda zodpovednosť za zásah do osobnostných práv žalobcov má štát, ktorý je pôvodcom neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcov a tým je daná jeho zodpovednosť podľa ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka. Ďalej uviedol, že otázka zastúpenia štátu v konaní pred súdom je otázkou odlišnou od pasívnej vecnej legitímácie štátu a zastúpenie štátu (Slovenskej republiky) Ministerstvom dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky vyplýva z ustanovenia § 21 ods. 4 O.s.p. Bol názoru, že následky neoprávneného zásahu so zreteľom na dĺžku jeho trvania nie je možné napraviť morálnym zadosťučinením a boli splnené podmienky pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka a stotožnil sa s výškou náhrady tak, ako ju určil súd prvého stupňa. Uzavrel, že v období do 1. januára 2003 došlo k neoprávnenému zásahu spoločným konaním oboch žalovaných a preto súd prvého stupňa správne zaviazal na plnenie oboch žalovaných, avšak nie je možné ich zaviazat' na plnenie spoločne a nerozdielne, nakoľko solidarita nevyplýva z právneho predpisu, nebola založená dohodou účastníkov a nemožno ju založiť ani rozhodnutím súdu, pretože nie je podložená osobitným ustanovením, preto vyjadril povinnosť žalovaných plniť sumu 5 000,- eur každému zo žalobcov rovným dielom.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalované 1/ a 2/.

Žalovaná 1/ žiadala, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu i súdu prvého stupňa zrušil. Prípustnosť dovolania vyvodila z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. a dôvodnosť z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ v spojení s § 237 O.s.p. Uviedla, že rozsudkom odvolacieho súdu bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V dôvodoch podaného dovolania podrobne rozobrala podmienky pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Namietala, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko súd nevykonával znalecké dokazovanie, ktoré navrhovala vykonať za účelom preukázania príčinnej súvislosti medzi zhoršením zdravotného stavu žalobcov a nečinnosťou orgánov verejnej správy i na posúdenie začiatku plynutia trojročnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho

zákonníka. Uviedla, že súd prvého stupňa i odvolací súd aplikovali na danú právnu vec nesprávnu právnu normu, nakoľko ochrany osobnosti sa možno domáhať len pri zásahu, ktorý bol uskutočnený v súkromnoprávnej rovine. Dovolateľka podala návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 243 O.s.p.

Žalovaná 2/ žiadala, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil. Prípustnosť dovolania vyvodila z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. a dôvodnosť z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Uviedla, že odvolací súd vo výroku svojho rozhodnutia formálne uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje, avšak v skutočnosti ho kvalitatívne zmenil. Bola názoru, že odvolací súd prejednávajú vec nesprávne právne posúdil, čo malo za následok vydanie nezákonného rozhodnutia, nakoľko aplikácia ustanovení § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka by prichádzala do úvahy iba v prípade, ak by žalované konali ako právnická osoba v súkromnoprávnom vzťahu. Rozsudok odvolacieho súdu považovala za zmatečný, nakoľko odvolací súd zodpovednosť žalovaných odvodil z ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, hoci na str. 2 napadnutého rozhodnutia uviedol, že zodpovednosť je daná v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberala skutkový a právny stav veci. Dovolateľka podala návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 243 O.s.p.

Žalobcovia 1/ a 2/ sa k dovolaniu písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpení v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V prejednávanej veci je dovolaním žalovaných 1/ a 2/ napadnutý rozsudok odvolacieho súdu.

Za zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu možno považovať iba také rozhodnutie, ktorým sa vecne zmeňuje rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o predmete sporu a nahrádza ho svojim iným rozhodnutím (viď rozhodnutie Zo súdnej praxe 36/2006). O vecnú zmenu rozhodnutí ide vtedy, ak oba sudy odlišne posúdili okolnosti významné pre rozhodnutie, v dôsledku čoho dospeli k rozdielnym skutkovým a právnym záverom, podľa ktorých rozdielne konštituovali a deklarovali práva a povinnosti účastníkov konania. Z uvedeného vyplýva, že rozhodujúce nie je formálne hľadisko, t. j. ako odvolací súd zostavil výrok svojho rozhodnutia (to, ako z hľadiska slovného vyjadrenia označil, zoštylizoval výrok), ale vecné hľadisko, t. j. či výsledkom porovnania obsahu oboch rozsudkov je už uvedená

odlišnosť (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 247/2007).

Z porovnania výrokovej časti rozsudkov súdov oboch stupňov v predmetnej veci je zrejmé, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu avšak vo výroku zmenil len solidárne plnenie žalovaných na plnenie delené, pričom výška plnenia ostala nezmenená (5 000,- eur). Dovoláním žalovaných 1/ a 2/ teda nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, ktoré zistenie by viedlo k záveru, že dovolanie je prípustné bez ohľadu na procesnú formu rozhodnutia odvolacieho súdu a spôsob jeho rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t. j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Dovolateľky 1/ a 2/ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdili a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Dovolanie teda v zmysle týchto ustanovení nie je prípustné.

Vzhľadom na obsah dovolania žalovanej 1/ a tiež s prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., dovolací súd najskôr skúmal namietanú vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Žalovaná 1/ predovšetkým namietala, že súd prvého stupňa nevykonala znalecké dokazovanie, ktoré navrhla vykonať.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom, ide vtedy, ak súd v priebehu konania neumožnil účastníkovi vykonať práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, a to najmä právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i právnej stránke veci (§ 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 118 ods. 1 a 4, § 123, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.). Vada konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dôsledkom porušenia práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces.

Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR - „ďalej len ústavy“, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd - ďalej len „dohovor“) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a

právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

O tom, ktoré z navrhnutých dôkazov (ale aj z tých, ktoré navrhnuté neboli) budú vykonané, rozhoduje súd. Z uvedeného je zjavné, že Občiansky súdny poriadok účastníkovi konania priznáva právo vykonanie určitého dôkazu navrhnuť. Toto procesné oprávnenie žalovaná 1/ v danej veci využila (nebolo jej odňaté). Právo navrhovať dôkazy, resp. právo vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom nemožno zamieňať s rozhodovaním súdu o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalovanej 1/ nie je ani postupom, ktorým by jej súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkom konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Odvolací súd (ani okresný súd) preto svojím postupom dovolateľku nevylúčili z realizácie žiadneho procesného práva, ktoré jej Občiansky súdny poriadok priznáva.

K námietke dovolateľky 1/ o neúplnosti vykonaného dokazovania, resp. že prvostupňový i odvolací súd dospeli na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam je potrebné uviesť, že toto tvrdenie predstavuje dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., t. j. že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže v dovolacom konaní prihliadnuť k takýmto namietaným nedostatkom len vtedy, ak je splnený predpoklad prípustnosti dovolania (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Pokiaľ žalovaná 1/ za inú vadu konania považuje nesprávnosť či neúplnosť zistení skutkového stavu veci súdmi nižších stupňov, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Z obsahu dovolania žalovaných 1/ a 2/ vyplýva námietka, že rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľiek 1/ a 2/ boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), nimi vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by

posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovaných 1/ a 2/ nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným žalobcom vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalovaným, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobcom náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.